

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2003/2023
05.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миладин Даветић, адвокат из ..., против туженог „IDEA REAL ESTATE“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Игор Исаиловић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1384/22 од 01.12.2022. године, у седници одржаној 05.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1384/22 од 01.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 244/18 од 21.04.2021. године, ставом I изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражено да се поништи решење претходника туженог број ... од 18.08.2014. године, којим је тужилу отказан уговор о раду број ... од 15.06.2008. године и анекси тог уговора од 15.06.2008. године, 25.02.2008. године, 01.08.2008. године, 01.05.2009. године, 01.08.2009. године, 16.11.2009. године, 01.07.2010. године, 01.04.2011. године, 01.09.2011. године, 01.04.2012. године, 01.07.2012. године и 01.02.2013. године као незаконито, што би тужени био дужан признати и трпети. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка. Ставом III изреке, обавезана је тужилу да туженом накнади трошкове поступка у износу од 189.000,00 динара. Ставом IV изреке, преко досуђеног износа трошкова из претходног става изреке пресуде, до траженог износа, захтев тужене је одбијен.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 1384/22 од 01.12.2022. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Трећег основног суда у Београду П1 244/18 од 21.04.2021. године у ставу I, II и III изреке и жалбу тужиле у том делу одбио као неосновану. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилу је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/23), Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а позивање ревидента на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП је без утицаја, будући да је реч о битној повреди због које се ревизија не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је по уговору од 15.06.2008. године са припадајућим анексима била у радном односу код туженог, распоређена на радном месту Решењем од 28.05.2013. године, тужили је отказан уговор о раду, са образложењем да је радно место тужиље угашено услед економских и организационих промена код туженог. Тужила је против туженог поднела тужбу за поништај овог решења. Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 2871/13 од 17.06.2014. године (која је постала правноснажна 20.10.2016. године), поништено је решење о отказу уговора о раду од 28.05.2013. године и обавезан је тужени да тужилу врати на рад, што је он и учинио у јануару 2017. године. Поред подношења тужбе суду ради поништаја решења о отказу уговора о раду од 28.05.2013. године, тужила се ради заштите права из радног односа обратила и инспектору рада Министарства рада, запошљавања и социјалне политике РС који је по извршеном инспекцијском прегледу, 06.08.2013. године донео решење о одлагању извршења решења туженог о отказу уговора о раду све до правноснажне судске одлуке у радном спору за поништај решења о престанку радног односа од 28.05.2013. године. Поступајући по решењу инспекције рада, тужени је тужилу 28.07.2014. године позвао да приступи и том приликом јој уручио решење о враћању на рад од 28.07.2014. године и решење о привременом распоређивању тужиле на рад од истог датума, којим је одређено да се тужила распоређује привремено на радно место ... у МП и да је дужна да ступи на рад наредног дана – 29.07.2014. године. Истовремено су јој уручени понуда за закључење анекса уговора о раду од 29.07.2014. године, којом јој је понуђен рад на одређено време на основу уговора о раду од 15.12.2007. године и 15.06.2008. године за рад на радном месту ... у малопродајном објекту и анекс уговора о раду од истог датума. Тужили је остављен рок од 8 радних дана да се изјасни на понуђени анекс уговора о раду. Тужила није потписала анекс уговор о раду, већ је изјавила приговор поднеском од 04.08.2014. године. Упозорењем од 01.08.2014. године, тужили је указано да је извршила повреду радне обавезе која је прописана чланом 95. став 1. тачка 5. КУ и то неоправдани изостанак са посла два радна дана узастопно или три радна дана са прекидима у току календарске године, уз навођење да је требало да ступи на рад 29.07.2014. године, што она није учинила. У изјашњењу поводом упозорења, тужила је оспорила наводе и навела да није имала обавезу да ступи на рад датума који се наводи у упозорењу јер није прихватила понуђени анекс уговора о раду. Након тога, тужени је донео оспорено решење о отказу уговора о раду од 18.08.2014. године из разлога што је тужила учинила повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду и члана 92. став 1. тачка 2. и 95. став 1. тачка 5. КУ туженог, јер јој је 28.07.2014. године уручено решење о привременом распоређивању на рад и решење о враћању на рад, са радом је требало да почне 29.07.2014. године, а што она није учинила. Тужила од 29.07.2014. године, све док није враћена на рад у јануару 2017. године, није долазила на посао.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су, применом материјалног права из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду у вези са чланом 95. став 1. тачка 5. Колективног уговора туженог, закључили да је тужила извршила повреду радне обавезе која јој је побијаним решењем стављена на терет и да њен захтев за поништај решења о престанку радног односа није основан.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиле одбили као неоснован.

Чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду, прописано је да запосленом може бити отказан уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то, ако учини повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду.

Тужила је, према утврђеном чињеничном стању, по решењу туженог о враћању на рад од 28.07.2014. године и решењу о привременом распоређивању од истог датума, која су донета на основу решења инспектора рада од 06.08.2013. године, требало да се врати на рад наредног дана, 29.07.2014. године, што она није учинила, нити је долазила на посао све до 2017. године, када је враћена на посао након поништаја претходног решења о отказу уговора о раду. Такво поступање тужиле и по оцени Врховног суда представља повреду радне обавезе која јој је стављена побијаним решењем на терет, а која повреда је предвиђена општим актом туженог, што представља основ за примену отказног разлога и оспорено решење чини законитим, а тужбени захтев тужиле за поништај решења неоснованим.

Насупрот ревизијским наводима, независно од чињенице да јој је уз решење о враћању на рад уручена и понуда за закључење анекса уговора о раду и да је био остављен рок од 8 дана за изјашњење на ту понуду, тужила је била дужна да се врати на рад 29.07.2014. године. Ова њена обавеза произлази из решења о враћању на рад од 28.07.2014. године, које је послодавац донео поступајући по решењу инспектора рада.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образлагани.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**